

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. H., narozený X, bytem Ch.,
zastoupený: Mgr. Marek Eichler, advokát, sídlem Stanislava
Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 13. 11. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2021, č. j.
CPR-25708-2/ČJ-2021-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 22. 4. 2021 se dostavil žalobce ke Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**).

Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobci byl udělen výjezdní příkaz č. X platný do 19. 4. 2021, který žalobce nerespektoval a nevycestoval. Jelikož kontrolou cestovního dokladu a lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním na území členských států Evropské unie, bylo dne 22. 4. 2021 s žalobcem zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. V průběhu řízení a po zjištění rozhodných skutečností, překvalifikoval správní orgán I. stupně řízení dle § 50a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. V důsledku výše popsaného byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 8. 2021, č. j. KRPK-33732-46/ČJ-2019-190022, žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu mu byla současně stanovena lhůta 30 dnů k opuštění území členských států Evropské unie, počínaje ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 8. 2021, č. j. KRPK-33732-46/ČJ-2019-190022 rozhodnuto dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tak, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje a odvolání se zamítá.

II.

Žaloba

3. Na prvním místě vytýkal žalobce v žalobě žalovanému nesprávný a konkrétní situaci nepřiléhavý způsob aplikace zákonných ustanovení, jímž se měl žalovaný dopustit zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, v důsledku čehož měl zatížit napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Dále žalobce zdůraznil povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců v rámci uložení povinnosti opustit území. Zejména odkázal na minimální výčet okruhů (jejich demonstrativní výčet dle § 174a zákona o pobytu cizinců), jimiž se správní orgány musejí při posouzení oné přiměřenosti zabývat. V této souvislosti žalobce konstatoval, že pokud napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se o porušení nejen ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale také § 3 správního řádu, jelikož se nelze domnívat, že se žalovaný pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaný tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností dle žalobce nevypořádal, měl jednat v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Mimo již uvedené zdůraznil žalobce také to, že vedle výše zmiňovaného ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců musí správní orgány rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1 správního řádu). V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013. Žalobce v této spojitosti také namítal rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 10 Ústavy ČR, neboť žalovaný žádným způsobem nepodložil své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná a postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva). Dále žalobce spatřoval nezákonnost v postupu žalovaného, který se nedostatečně vypořádal se zhodnocením nepřiměřenosti, když neprovedl šetření OSPOD u nezletilých synů, ze kterého by bylo teprve možné určit, jaký dopad by to mělo do jejich života, a zda-li je vůbec možné je od otce odloučit. Žalobce dále uvedl, že pobývá na území ČR se svou družkou, která má trvalý pobyt a je žadatelkou o české státní občanství a s dvěma nezletilými syny, kteří mají trvalý pobyt a jsou na žalobci citově závislí. Žalobce je hlavou rodiny, z čehož dovodil, že odloučení od jeho družky a dětí by mělo fatální dopad do psychického vývoje jeho nezletilých dětí. Taktéž žalobce považoval za nutné zohlednit, že v současnosti není možné odcestovat do domovského státu, neboť ve Vietnamu stoupá počet nakažených nemocí covid-19 a Vietnam uzavřel hranice a bez souhlasu vlády nemohou cizinci přicestovat. Tento souhlas je udělován toliko nemocným a starým lidem, ne lidem v produktivním věku, ve kterém je i žalobce. Vzhledem k výše uvedenému žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 23. 11. 2021 odkázal na napadené rozhodnutí, kde jsou uvedeny přezkoumatelným způsobem veškeré důvody, dle nichž bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, stejně jako podklady z nichž při ukládání povinnosti opustit území žalobci vycházel. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení o dostatečném a přezkoumatelném způsobu vypořádání otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008. Konkrétně k námitce žalobce stran rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, žalovaný uvedl, že z judikatury NSS vyplývá, že není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem stanoveným kritériím. Žalovaný považoval za dostačující, že z čl. 8 odst. 2 Úmluvy citovaných kritérií za spojkou „a“, postačí splnit jedno z uvedených kritérií. V souvislosti s tím žalovaný uvedl, v tomto případě byly splněny kumulativně podmínky obou částí čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť vydané rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a dodržování podmínek pobytu cizinců na území ČR lze podřadit pod pojem „veřejné bezpečnosti“. Napadeným rozhodnutím je vyjádřen zájem státu na tom, aby bylo ukončeno protiprávní jednání cizince spočívající v jeho nelegálním pobytu a jeho vycestování. K námitce nevyžádání stanoviska OSPOD žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně nepochybil, potažmo ani žalovaný, neboť tyto úkony by nepřinesly žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v tomto směru nevyvracel nebo nerozporoval rodinný život žalobce, právě naopak, pro tyto důvody přistoupil k uložení povinnosti opustit území ČR před uložením správního vyhoštění. Stejně tak bylo přihlédnuto i délce pobytu žalobce na území ČR. Žalovaný závěrem konstatoval, že neshledal ve svém postupu žádné nedostatky, neboť posupoval v souladu se zákony, ale i mezinárodními závazky ČR, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Ve věci bylo s ohledem na stanovisko žalobce nařízeno ústní jednání, přičemž následně se oba účastníci z účasti na něm omluvili.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
9. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
10. Dle § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců „V řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení; to neplatí, je-li vydáno rozhodnutí podle odstavce 1 písm. c) nebo odstavce 2 písm. b). Zahájené řízení o správním vyhoštění je řízením o povinnosti opustit území, jsou-li zjištěny skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm. c) nebo odstavci 2 písm. b). Policie o tomto cizinci vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí běží ode dne, kdy byl cizinec vyrozuměn.“
11. Ze správního spisu soud zjistil, že v případě žalobce byly splněny důvody pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to z následujících důvodů. Dne 22. 4. 2021 se dostavil žalobce na pracoviště správního orgánu I. stupně. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že byl žalobci udělen výjezdní příkaz č. X platný do 19. 4. 2021, který žalobce nerespektoval a nevycestoval. Jelikož kontrolou cestovního dokladu a lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním na území členských států Evropské unie, bylo dne 22. 4. 2021 zahájeno s žalobcem řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, neboť svým protiprávním počínáním naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení a po zjištění rozhodných skutečností (rodinný a soukromý život na území ČR), vyrozuměl dne 8. 7. 2021 správní orgán I. stupně žalobce o překvalifikování řízení dle § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) téhož zákona. V průběhu správního řízení žalobce nijak naplnění skutkové podstaty uložení správního vyhoštění podřaditelné pod § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nerozporoval, neboť si byl sám vědom svého, ač velmi krátkého, nelegálního pobytu na území ČR bez příslušných oprávnění.
12. Hlavní skupina žalobních námitek žalobce směřovala proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

13. Na tomto místě považuje soud za vhodné připomenout, že v rámci soudního přezkumu dle s.ř.s. jsou považována obě rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu rozhodujícího o odvolání, za jeden celek (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 – 48 [23]).
14. V první řadě považuje soud za nezbytné posoudit otázku, zda si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro pozdější rozhodnutí o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Po jejím podrobném posouzení dospěl soud k závěru, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek podkladového materiálu pro učinění objektivního závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Především správní orgán I. stupně za tímto účelem provedl výslech žalobce a jeho partnerky, dále si obstaral rozhodnutí, jímž byl žalobce odsouzen za trestnou činnost a současně v souvislosti s tím mu byl zrušen trvalý pobyt. Taktéž je ve správním spise založeno rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění. Dále správní orgán I. stupně založil do správního spisu výpisy z evidencí cizinců týkajících se informací o žalobci, jeho partnerky a jejich synů. Nelze opomenout ani úřední záznam zachycující dostavení žalobce na pracoviště správního orgánu I. stupně již v době nelegálního pobytu na území. S ohledem na uvedené má soud zjištěný stav věci pro posouzení otázky přiměřenosti za dostatečný a v souladu s § 3 správního řádu. Soud rovněž považuje za správný postup správních orgánů, které nepřistoupily k vyžádání stanoviska OSPOD, neboť jak uvedly, žádná tvrzení žalobce a jeho partnerky v tomto směru nezpochybňují, a proto se takový postup jeví i soudu jako nadbytečný.
15. Při posuzování samotné přiměřenosti napadeného rozhodnutí přihlížel žalovaný ke všem relevantním faktorům, které mohly mít na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vliv. Zejména tak posuzoval kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k délce žalobcova předchozího pobytu na území ČR a jeho rodinnému zázemí. Ostatně, víc důvodů žalobce ve spojitosti s přiměřeností ve správním řízení ani nyní v žalobě, neuvedl. S ohledem na výčet žalobcem tvrzených důvodů nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a kritérií stanovených § 174a zákona o pobytu cizinců, neshledal soud napadené rozhodnutí nepřiměřeným, nezákonným ani nepřezkoumatelným. Naopak, napadené rozhodnutí obsahuje zásadní a relevantní argumentaci žalovaného, která svým obsahem bez ponechání pochybností objasňuje, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak je hodnotil a jakým způsobem ke svým závěrům došel, a vyplývá z něj, že žalovaný jednal zcela v souladu s vytykaným § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí dostalo všem stanoveným náležitostem.
16. Jak již bylo uvedeno, soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného stran přiměřenosti napadeného rozhodnutí a v souladu s názorem již uvedeným v napadeném rozhodnutí uvádí následující. Co se týká žalobce a jeho rodinných vazeb, zde soud připouští zásah do této sféry života žalobce, avšak nikoliv v takové intenzitě, aby jej bylo možné považovat za nepřiměřený s ohledem na další okolnosti případu. Soud především neshledal dopad rozhodnutí za nepřiměřený do rodinného a soukromého života žalobce jednak z toho důvodu, že do této sféry bylo již citelně zasaženo žalobcovým odsouzením a výkonem trestu v přibližné délce dva roky (byl shledán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 3 T 136/2017 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze č. j. 9 To 316/2018, pro spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, § 283 odst. 2c a přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), kdy žalobce ztratil výraznější vliv na chod rodiny a vývoj svých dětí, stejně jako byla oslabena citová vazba dětí na něj. Na tomto místě poté soud považuje dále za vhodné zdůraznit, že žalobce byl ve výkonu trestu přibližně polovinu života staršího ze synů, přičemž v případě mladšího syna

to byla většina jeho života. Co se týče tvrzené péče o děti, zde soud odkazuje stejně jako žalovaný na výslech družky žalobce, kdy uvedla, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce se o vše starala sama s výpomocí známé. Je tedy zřejmé, že děti i partnerka žalobce byly schopni se o sebe postarat v době jeho nepřítomnosti a není důvod se domnívat, že by tomu tak nebylo i nyní. Napadeným rozhodnutím také není omezen styk žalobce s dětmi, který může být vykonáván po přechodnou dobu buďto komunikačními prostředky nebo návštěvami jedné či druhé strany. Dále soud připomíná, že bude-li chtít žalobce opět pobývat se svou rodinou na území ČR, bude tak či tak nucen vycestovat z ČR pro podání nové žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě ve Vietnamu. V současné chvíli současně představuje žalobce pro rodinu pouze výpomoc při obstarávání domácnosti (úklid, vaření) a péči o děti (do jejichž citového vývoje již bylo citelně zasaženo jeho odsouzením, kvůli němuž ve značné části jejich života vůbec nevystupoval). Současně se nabízí možnost, aby žalobce na nezbytně nutnou dobu vycestoval i s dětmi zpět do Vietnamu, kde by si vyřídil veškeré záležitosti týkající se jeho dalšího pobytu na území ČR a poté se i s dětmi navrátil. Družka by po tuto dobu mohla žalobce a děti v zemi původu navštěvovat stejně jako žalobce družku v ČR. Ostatně tento přístup výchovy dětí nevyklučuje ani Úmluva o právech dítěte v čl. 10 odst. 2. Nelze ani odhlédnout od faktu, že partnerka žalobce navštívila při cestě do Vietnamu rodiče své, ale také rodiče žalobce a to společně s oběma dětmi. Rovněž obě děti mluví vietnamsky, tudíž by jejich dočasný pobyt ve Vietnamu v tomto směru nepředstavoval žádný problém. Děti v ČR navštěvují pouze mateřskou školkou – na rozdíl od základní školy, kde by absence mohla mít závažnější dopad do jejich života. Současně soud podotýká, že žalobce má stále na území Vietnamu své rodiče, u kterých pobýval při poslední návštěvě. Žalobce tudíž jednak zcela neztratil kontakt se svou zemí a jednak má kde po přechodnou dobu v zemi původu pobývat, než si vyřídí nové pobytové oprávnění. Současně soud připomíná, že žalobce na území ČR není v současné chvíli oprávněn vykonávat žádnou výdělečnou činnost a obstarávat si tak finanční prostředky, které by vylepšily finanční situaci rodiny. Pokud tak žalobce i přes absenci pobytového oprávnění činí, je pravděpodobné, že se dopouští protiprávního jednání v oblasti právních předpisů o zaměstnávání cizinců. Soud rovněž nehodlá jakkoliv rozporovat integrovanost žalobce do české společnosti, avšak nutno připomenout, že tu sám žalobce znevažil, když nerespektoval právní řád ČR a prováděl vědomě protiprávní činnost, za niž byl následně odsouzen. Uvedené počínání žalobce svědčí spíše o opaku, tj. o nepřivyknutí místnímu způsobu života a snaze respektovat právní řád ČR. Soud rovněž zdůrazňuje, že do této nepříznivé situace se dostal žalobce výlučně vlastním a dobrovolným protiprávním počínáním, kdy mu musely být známy možné následky takového jednání, a přesto byl žalobce ochoten vystavit sebe i svou rodinu tomuto nebezpečí. Závěrem soud připomíná, že samotným projevem „změkčení“ dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce je, jak uvedl žalovaný, fakt, že v případě žalobce došlo právě k překvalifikování jeho jednání ze správního vyhoštění na povinnost opustit území tak, aby nebyl dále „trestán“ zákazem vstupu na území ČR po stanovenou dobu a nedošlo tak k již nepřiměřenému zásahu. Nyní žalobci nebrání nic v tom, aby si vyřídil nové pobytové oprávnění a obratem se vrátil do ČR za rodinou. Tento projev „dobré vůle“ je tak třeba rovněž zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí.

17. Současně nelze dospět ani k názoru, že by byl postup správních orgánů v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**), neboť jak vyplývá z rozhodnutí, byly splněny předpoklady k vydání rozhodnutí, tudíž i následný zásah do rodinného a soukromého života nalézá zákonný podklad, jak Listina vyžaduje. V případě tvrzeného rozporu rozhodnutí s čl. 8 odst. 2 Úmluvy odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu

v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2021, č. j. 32 A 5/2020 – 29 „[46] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců i možným porušením čl. 8 EÚLP, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 EÚLP dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30). [47] V souladu s čl. 8 EÚLP smí veřejná moc zasáhnout do osobní sféry jednotlivce, pokud tím sleduje legitimní cíl a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince v kontextu čl. 8 EÚLP může být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu.“ či rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 – 32, který se zabýval obdobnými skutkovými okolnostmi a jehož závěry lze aplikovat i na případ žalobce.[23] Žalovaná při poměřování přiměřenosti přihlédla k rodinné situaci stěžovatele, zároveň však musela zohlednit další okolnosti, zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností od 17. 12. 2018 do 14. 2. 2019. Dne 18. 2. 2019 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že chce vyřešit svou pobytovou situaci, to však zde již pobýval nelegálně, byť pouze několik dní.“ Z uvedeného vyplývá povinnost žalobce v průběhu správního řízení namítnout a odůvodnit nepřiměřenost zásahu ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy, což však žalobce neučinil a nyní proto nemůže namítat absenci argumentace tímto směrem v neprospěch žalovaného. Současně je výše vyjádřena nezbytnost zohlednit další okolnosti, jako je zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území ČR. Všem výše uvedeným požadavkům správní orgány dostály.

18. Soud rovněž podotýká, že znění čl. 8 odst. 2 Úmluvy poskytuje demonstrativní výčet kritérií, která je nutno naplnit, avšak z jejich obsahu lze vyvodit, že jejich cílem je ochrana veřejného zájmu, což, jak žalovaný uvedl, je v daném případě zájem státu na tom, aby se na jeho území nacházeli pouze cizinci, kteří disponují příslušným pobytovým oprávněním. Z uvedeného soud považuje tuto podmínku za splněnou, neboť žalovaný uvedl, z jakých důvodů považuje zvolený postup za nezbytný.
19. K již uvedenému soud dále podotýká, že žalobce v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuvedl žádnou argumentaci, ačkoliv mu již skutečnosti, které namítá až v žalobě, musely být předem známy. Nelze tudíž nyní klást za vinu žalovanému, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi nyní namítanými nedostatky. Pakliže žalobce zamýšlí svou argumentací zpochybnit přiměřenost napadeného rozhodnutí žalovaným, resp. správním orgánem I. stupně, mohl a měl tak učinit již v odvolání.
20. S ohledem na uvedené soud shledal napadené rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť odůvodnění a závěry napadeného rozhodnutí jsou v souladu s Listinou základních práv a svobod, stejně jako s Úmluvou či Ústavou ČR.
21. Co se týče žalobcem namítané nemožnosti vycestovat z důvodu panující pandemie onemocnění Covid-19 a s tím souvisejícím uzavření hranic Vietnamu, nezbyvá soudu než konstatovat lichost této námitky. Je-li tomu skutečně tak, jak žalobce tvrdí, jím tvrzené uzavření hranic Vietnamu se ho netýká, neboť není cizincem, nýbrž stále občanem

Vietnamu. Současně soud odkazuje na webové stránky Velvyslanectví ČR v Hanoji, které informují o omezeních při vstupu na území Vietnamu, přičemž z těchto informací nevyplývá, že by byl zákaz vstupu absolutní, nýbrž je nezbytné splnit vietnamskými úřady stanovené podmínky pro vstup, které se však žalobce netýkají, jelikož, jak již bylo uvedeno, žalobce není cizincem, ale občanem Vietnamu. Avšak pro případ, kdyby omezení platila i pro navrátníky se občany Vietnamu, je žalobci v rámci uložení povinnosti vycestovat poskytnuta lhůta, v jejímž trvání má žalobce prostor tyto podmínky pro vstup na území Vietnamu splnit. Pro případ, kdy by si jejich splnění vyžádalo delší dobu překračující stanovenou lhůtu k vycestování, může žalobce požádat příslušné správní orgány ČR o prodloužení této lhůty k vycestování s odůvodněním, proč nelze tuto povinnost splnit v původně stanovené lhůtě. Jelikož žalobce k uvedenému netvrdil žádné další relevantní skutečnosti, považuje soud námitku za dostatečně vypořádanou, neboť z uvedeného jasně vyplývá, že žalobci v návratu do Vietnamu v tomto směru nic nebrání.

22. Z uvedených důvodů se soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně či že jeho závěry byly nepřezkoumatelné nebo nenacházely oporu ve správním spise. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

23. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. 1. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně